ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

MART 1967 - YIL: 6 - SAYI: 61 - 100 KRŞ.

Ali ile Ayşe

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

ADRES: Kültür Yayın Ltd. Ort. Türk Ticaret Bankası Galatasaray - İstanbul
Telefon: 44 06 26
Basıldığı yer: DURAN OFSET Matbası

Sahibi: Türk Ticaret Bankası Kültür Yayın Ltd. Ort.
İmtiyaz Sahibi: Sabri Sabit SAĞIROĞLU
Hazırlıyan ve Yazı İşlerini fiilen idare eden
NURAN D. ŞENER
Resim işleri: **Ali AKTAŞ**

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka şubesi olmayan yerde abone olmak istiyenler mecmuanın adresine 10 lira göndererek abone olabilirler.

ÇOCUKLAR İÇİN

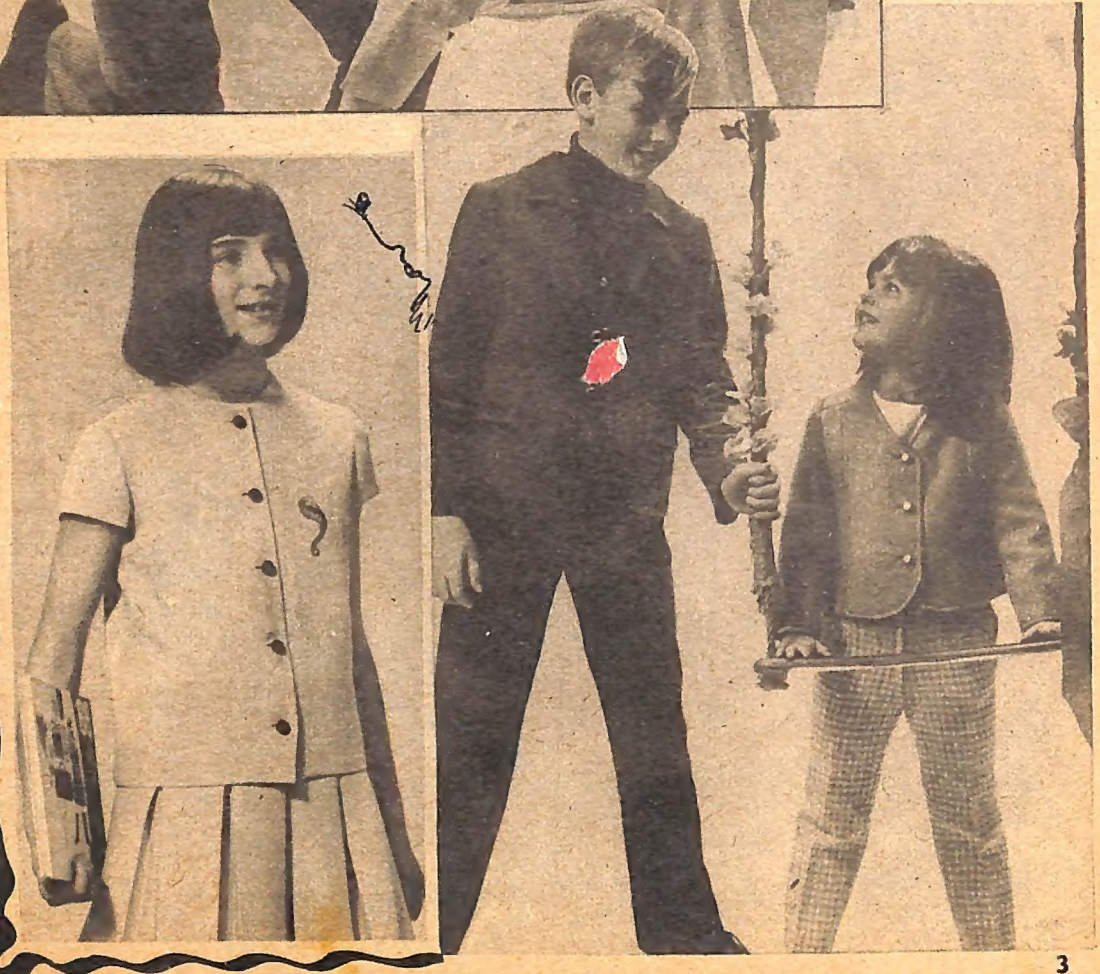

HİNT HİKÂ

KÜÇÜK bir Hint köyünde güneş batmak üzereydi. Bembeyaz ineklek, simsiyah mandalar tatlı bakışlı koyunlar sürü sürü, saz damlı kulübelere doğru ağır ağır ilerliyorlardı.

Eve bir hayli geç kalan Gopal da tozlu yollarda koşmaktan kan ter içinde kalmıştı. Yüksek duvarlarla çevrili bahçelerine nefes nefese girince ablası:

"Nerede kaldın Gopal? Hem neden bu kadar heyecenlısın? Okulda bir şey mi oldu?"

Çocuk, gözleri pırıl pırıl parlıyarak cevap verdi: "Anlatmakla olmaz!.. Bu yeni öğretmenin söylediklerini kendin duyacaksın ki, bir şeyler öğrenesin."

Ablası okuma yazma bilirdi. Küçükken okula gitmişti. Ama akranları gibi sonradan her şeyi bırakmıştı. Kitaplar okuyarak kendi kendini eğitmeye çalışıyordu. Bu arada birçok sorular sorup Gopal'dan da bir şeyler öğreniyordu.

Gopal heyecanlı heyecanlı o gün olanı biteni ablasına şöylece anlattı:

"Yeni öğretmenimiz çok genç ama bilmediği hemen hiçbir şey yok. Nagpur şehrindeki üniversiteyi bitirmiş. Derste Japonların uyguladığı çok verimli bir pirinç yetiştirme metodundan bahsetti. Doğrusu kulaklarıma inanamadım. Ekilen pirinç insan boyunu aşıyormuş, birkaç kilo tohum yüzlerce kilo ürün veriyormuş. Hemen babama da bu yolda tarım yapmasını söyleyim.

Düşün bir kere, her yıl elde ettiğimizin dört katını alacağız. Çok geçmeden zengin olduk gitti demektir. Böylece artık açlıktan korkumuz kalmıyacak. Sonra bir türlü yataktan kalkamıyan annemi de tedavi ettirecek kadar paramız olacak."

Gopal, o kadar sabırsızlanıyordu ki, akşamı zor etti. Okulda öğrendiklerini anlattığı vakit babası bu yeni ekim metoduyla pek ilgilenmedi. Üstelik,

"Senin bu öğretmen bir şehir çocuğu, onlar pirinç yetiştirmeden ne anlar?" deyiverdi. Sonra çocuğu pek üzdüğünü görerek:

"Yavrum, dedi, biliyorsun ki bizim bir karış topraktan ekmek paramız zor çıkıyor. Şimdi dediğin gibi bir denemeye girişmek elde ettiğimizi de tehlikeye atmak demektir."

Ertesi gün çocuk dersten sonra çekine çekine öğretmenin masasına yaklaştı. Öğretmen Rom Mohan gülerek:

"Ne oldu, baban ne dedi?" diye sorunca,

"Metodunuzu deneye - mezmiş. Diyor ki..."

Gerisini getirmeden susup önüne baktı. Baba-

sının öğretmeni için hiçbir şeyden anlamıyan bir şehirli dediğini söyliyemezdi.

Ram Mohan,"Üzülme" dedi, "Ben ne söylediğini kestirebiliyorum.Zararı yok, herkes beni tanıyıncaya kadar bunlara katlanacağız."

Sonra kırlara bakan ufak pencereye döndü.Önünde pirinç tarlaları uzanıyordu. Artık dikim zamanı gelmişti.Tohumlar tarlaya atıldıktan sonra toprak su altında bırakılırdı. Birkaç hafta sonra fideleri alıp başka yerlere dikeceklerdi. Bunların da yaprakları sararıncaya kadar su içinde kalmaları gerekiyordu. Daha sonra da boşaltılır, diğer tahıllarda olduğu gibi başaklar olgunlaşmağa bırakılırdı.

Ram Mohan biraz baktıktan sonra,

"Yılmamalıyız" dedi. "Hiç bir engel bizi yolumuzdan alıkoymamalı. Onlara ne kadar çok ürün alınabileceğini göstermeliyiz. Şöyle tarım yapabileceğimiz bir ka-

raktı ama istesek dünyada vermez" dedi.

Öğretmen, "Elbet bu işin de bir kolayını bulacağız" dedi.

"Bu yıl olmazsa gelecek yıla, Ama her şeyden önce köylünün beni aklı hiçbir şeye ermez bir şehirli sanıyorlar. Kendilerine yararlı olabileceğimi göstermeliyim."

Öğretmenin karşısında duran bu on üç yaşındaki akıllı çocuk onun en büyük yardımcısıydı. Akranları çoktan tarla işlerine koyulmuşlardı, ama o öğretimini tamamlarsa yurduna daha yararlı olabileceğini büyüklerini inandırmıştı.

Az sonra Gopal okuldan çıktı. Eve gideceğine sular altındaki pirinç tarlalarına yollandı.Artık tozlu yoldan çıkmış, tarlaları biribirinden ayıran toprak kümeleri üstünde yürümeye çalışıyordu.

Ağaçlığa yaklaşınca garip bir ses duydu. Bu, küçük bir buzağının bağırmasını andırıyordu. Nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Birden kafasında bir şimşek çaktı. Hemen kuyuya koşup kenarından aşağıya sarktı. Yanılmamıştı, taa dipte bir şey kıpırdıyor, suları şapırdatıyordu. Demek bir hayvan kuyuya düşmüştü. İçinde bir karış su vardı ama hayvancağız çok korkmuştu.Kurtulmak için deli gibi taş duvarlara kendini vuru-

yordu.

Gopal hemen tarlalara seğirtip çiftçilerden birine seslendi:

"Bana sağlam bir ip verirmisiniz? Bir buzağı kuyuya düşmüş onu çıkaralım."

yesi

rış yer de mi yok?"

Çocuk dertli dertli başını sallayıp,

"Köyün bütün toprakları bir beyin malı. Hemen hemen hepsi de ekili. Sanırım ufak bir tarlasını bu yıl boş bı-

"Ben hayvanları çok severim. Onun acı çekmesine dayanamadım da onun için kuyudan çıkardım."

Az sonra getirilen ipin bir ucunu beline bağladı, diğer ucunu da adama verip kuyuya indi.

Hayvan onu görünce çırpınmayı bırakıp ürkek ürkek kendine bakmaya başladı. Gopal yavaşça kolunu gövdesine doladı ve adama ipi çekmesini söyledi.

Hayvan yukarı çıkınca çiftçi yavrunun yaralarına bakarken gözüne sırtındaki damga ilişti ve, "Aaa, bu bizim efendinin buzağısı" dedi.

Bunun üzerine Gopal yaralı hayvanı kucağına alıp köyün dışındaki beyaz köşkün yolunu tuttu.

Uşaklar çocuğun kayıp buzağıyı bulup getirdiğini görünce hemen onu efendilerinin yanına götürdüler. Zengin adam çok sevindi ve çocuğa dedi ki:

"Bu cins bir inektir. Aramadık yer bırakmadık. Demek kuyuya düşmüş. Şimdi söyle bakalım onu kurtarmak için çektiğin sıkıntılara karşılık ne istersin?"

Çocuk,

"Hiç bir şey" dedi.

Adam,

"Ne olursa olsun delikanlı, az da olsa sana bir şeyler vermek istiyorum" deyip bir avuç altını çocuğun cebine boşalttı. Gopal gözlerine inanamıyordu. Ömründe bu kadar çok para görmemişti. Okulun önünden geçerken aklına öğretmenle konuştukları geldi. Hemen köşke döndü, uşaklara acele beyi görmek istediğini söyledi. Alıp yanına götürdüler. Adam çocuğu tekrar karşısında görünce gülerek:

"Ne o? Bir buzağı daha mı getirdin?" dedi.

Gopal:

"Hayır efendim" dedi, "Bu defa sizden bir şey istemeğe geldim."

Sonra kısaca öğretmeninin yeni pirinç yetiştirme metodunu ve bunu denemek için ufak bir toprak parçasının gerekli olduğunu anlattı. Cebinden altınları çıkarıp adama uzatarak,

"Bu yıl boş bıraktığınız tarlayı bunlara karşılık bize verir misiniz acaba?"

Adam çok şaşırmıştı. Bir, çocuğun kararlı yüzüne, bir de avucundaki altınlara baktıktan sonra gülmeğe başladı:

"Onlar sende kalsın. Yarın gel adamlarım nereyi ekeceğinizi göstersinler."

Çocuk hemen koşup öğretmenine bu güzel haberi müjdeledi. Ertesi gün işe koyuldular. Okuldaki bütün çocuklar görev aldılar. Önce tarlayı göbreleyip toprağı su altında bıraktılar. Sonra ekilecek tohumları tuzlu suya koyup üste çıkan boş ve çürük taneleri ayıkladılar. Halbuki çiftçiler böyle yapmıyor, sürülmüş toprağa pirinci serpiveriyorlardı. Bu tuzlu su denemesini Gopal'ın babası duyunca:

"Ne saçma şey" dedi, "boşu boşuna hem pirinçleri hem de zamanınızı harcıyorsunuz."

Belli etmiyorlardı ama, köylülerin hepsinin gözü bu tarlanın üstündeydi. Gidip gelip ne kadar büyümüş diye bakıyorlardı. Pirinçler başaklanmaya başlayınca başarıları diğer köylere de ulaşmıştı. Civardan akın akın bol ürün veren bu deneme tarlasını görmeğe geliyorlardı.

Gopal'in içi iri tanelerle dolu başakları biçerken sevincine diyecek yoktu. Bundan böyle artık bu metottan herkes faydalanacaktı. Alınan bol bol ürün her zaman kendilerini ürküten açlık tehlikesini ortadan kaldıracaktı. Yine bu yüzden köylüler öğretmeni sevip ona bağlanacaklardı.

Sizin Köşeniz

KIRLANGIÇ ANNE

Gönderen :
AHMET ZORLU

İstasyonun bir kıyısında çoktanberidir boş bir vagon duruyordu.

Kırlangıcın biri, bu boş vagonun bir köşesine yuvasını kurmuş,yumurtlamış ve üç tane de yavru çıkarmıştı. Bütün gün vagonun etrafında cıvıldar, yavrularına sinek, böcek gibi yiyecekler taşırdı. Geceleri de yavrularını kanatlarının altına alarak yatardı.

Fakat birgün, kocaman bir lokomatif keskin düdüğünü öttüre öttüre bu vagona yanaştı. Bir adam kalın bir zincirle vagonu diğer vagonlara bağladı.

Biraz sonra tren düdüğünü çalarak rayların üzerinde koşmağa başladı. Kırlangıç, yüreği çarpa çarpa bütün bunları seyrediyordu İçinde yavrularının bulunduğu vagonun trenle birlikte gittiğini görünce yıldırım hızıyle vagona doğru uçtu. Tren koşuyor, kırlangıç uçuyordu.Böylece bir sürü yol aldılar. Tren memurlarından biri bunun farkına vardı ve kuşu göstererek:

-Şu kırlangıca bak, tâ istasyondan beridir şu son vagonun üstünde uçuyor. Şimdiye kadar hiç böyle şey görmemiştim doğrusu, dedi.

Arkadaşı:

-Ben de görmedim,diyerek başını salladı.Gidip bakalım o vagonda ne var? dedi.

Tren hep o hızla gidiyordu. İki saat sonra düdüğünü öttürerek başka bir istasyonda durdu.

Tren memurları şeftreni de yanlarına alarak kırlangıcın üzerinde uçtuğu vagona doğru gittiler. Orada ufacık bir yuvada dört tane yavru bulunca şaşırdılar.

Şeftren:

-Anne sevgisine bakın! diye mırıldandı. Sonra yanındaki memurlara dönerek:"Bu vagonu bir kıyıya çekin. Yavrular büyüyünceye kadar burada kalsın!"dedi.

Tren yine raylar üzerinde takırdamağa, zavallı anne de evlâtları ile cıvıldaşmağa başladı

Zeynep

ZEYNEP, KUTUDA NE VAR?
SÖYLEYEMEM AÇAR!

NİÇİN SÖYLEYEMEZSİN..
BÜTÜN ŞEHRİN DUYMASINI İSTEMEM..
ANLADIN MI SEBEBİNİ?

OH, KİMSEYE SÖYLEMEM ZEYNEP..
İYİ, PEKİ.. SÖYLEYEYİM..

HAKİKİ BİR PİŞMİŞ KELLE VAR..
PİŞMİŞ KELLE Mİ?

SEN AYŞE İLE KONUŞURKEN KUTUYU TUTAYIM MI?
TABİİ.. AMA İÇİNE BAKMA SAKIN...
GÜNAYDIN

FİS KOS
FİS FİS
Hİ Hİ
FİS KOS

HEY.. BU AYNA.. SADECE KENDİMİ GÖRÜYORUM..
İŞTE BEN DE HAKİKİ DEMİŞTİM YA...

NE DEMEK O?
NASIL OLSA AÇIP AYNAYA BAKACAĞINI BİLİYORDUM
Son

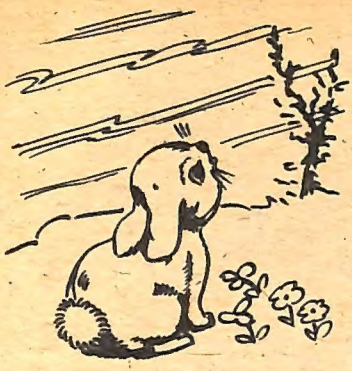

Küçük Tavşan

Küçük kızın Ayışığı adında güzel bir tavşanı vardı. Suzan bu tavşanı evinin bahçesindeki bir kümeste beslerdi. Kızcağız tavşanını çok severdi. Onun için ona bu güzel adı vermişti. Adı Prenses olduğu için onun prensesler gibi yaşamasını istiyordu. Kümesini her zaman temiz tutar, bol bol yem verirdi. Burada bir prenses yaşadığını göstermek için kapısının üstüne bir taç resmi yapmıştı. Ayışığı'nın diğer prenseslerin hayatını merak ettiğini düşünerek ona peri masalları okurdu. Bu masallardı kötü büyücüler, prenseslerle prensleri kuş ve çeşitli hayvan şekillerine sokuyordu. Suzan bu masalları pek sever, onların içinde geçen her şeye inanırdı. Kısa zamanda Prenses Ayışığı'nın da böyle güzel bir prenses olduğunu, bir zamanlar böyle tavşan kümesinde değil, şahane bir sarayda yaşadığını, onu kıskanan bir büyücünün kendisini bu hale soktuğunu düşünmeye başladı. Onun için kümesinin karşısına geçip masal okuduğu zaman hayvan duyduğu şeylere hiç önem vermiyor, üzüntülü bir şekilde gözlerini uzaklara dikiyordu.

Kızcağız peri masallarını bir bir ezberlemişti. Ayışığını yeniden güzel bir kız haline getirmek için prenseslere yapılan büyüleri bozmakta kullanılan bütün usulleri denedi, ama tavşanın görünüşünde hiçbir değişiklik olmadı. Sanki vaktiyle mermer saraylarda oturmamiş, altın tabaklarda yemek yememiş gibi kendisine verilen yiyecekleri iştahla kemirmesine devam ediyordu.

Bir gece yarısı Suzan kendi kendine uyandı. Odasının içi ay ışığı ile gündüz gibi aydınlanmıştı. Yatağında oturup gözlerini oğuşturdu. Kendi kendine:

-Bu güzel gece her halde bütün sihirlerin, büyülerin bozulduğu bir gece olacak, diye söylendi. Prenses Ayışığı'nı belki insan şeklinde görebilirim. Başındaki elmas tacı bu ışıkla pırıl pırıl parlar.

Yatağından çıkıp doğru tavşanın kümesinin yanına gitti. Tavşan her zamanki yerinde uyuyordu. Kızcağız büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Acaba tavşanı gerçekten bir prenses değilmiydi? Tam eve gireceği sırada uzaktan yabani bir tavşan geçti. Onun arkasından iki tavşan daha gördü. Suzan tavşanların nereye gittiğini çok merak etmişti, Kendisi de onların peşinden koşmaya başladı.

Çok geçmeden ağaçların arasında küçük bir tümseğin üstüne çıktı. Önündeki çukurda, o zamana kadar hiç görmediği acayip bir manzara vardı. Buraya bir

sürü tavşan toplanmıştı. Sanki dans eder gibi oldukları yerde zıplıyorlar, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Suzan da hayretle onları seyrediyordu. Biraz sonra tavşanlar bir anda oyunlarını bırakıp ortadan kayboldular. Suzan acaba bir şeyden mi korktular diye meraklandı. Birkaç adım attı. Karşısına uzun boylu, güzel bir oğlan çocuğu çıktı. Elbisesi o kadar süslüydü ki, kız ilk bakışta onun bir prens olduğunu anladı. Çocuk onu görünce:

-Merhaba kardeşim, dedi. Sen deminden beri burada mıydın?

-Evet, tavşanların oyunlarını seyrediyordum. Peki o zaman sen neredeydin?

Çocuk bunu duyunca üzüntüyle başını salladı.

-Mutlaka tavşanların arasında beni de görmüşsündür, dedi. Çünkü ben de dans ediyordum. Ben aslında tavşanım. Bütün bunlar bir büyü yüzünden başıma geldi. Her gece bu saatte insan kılığına giriyorum. Öyle üzülüyorum ki, bir bilsen.

Suzan böyle bir şeyi ilk defa duyuyordu. Onun okuduğu masallarda yalnız prensler ve prensesler hayvan şekline girerdi. Peri masallarındaki prensler nasıl hayvan olmaktan hoşlanmıyorlarsa, bu tavşan prens de insan olmaktan hoşlanmıyordu.

-Bu büyüyü bozmanın bir çaresi yok mu, diye sordu. Ben sana yardıma hazırım. Seni nasıl büyülediler?

-Ben küçük bir çocukken büyülendim, diyerek anlatmaya başladı. Bir gün ormanda tek başıma oynuyordum. Bilmiyerek cinlerin kıralının yanına yaklaşmışım. Beni görünce pek beğenmiş. Beni kendisi yetiştirmek istedi. Ben bunu kabul etmedim.

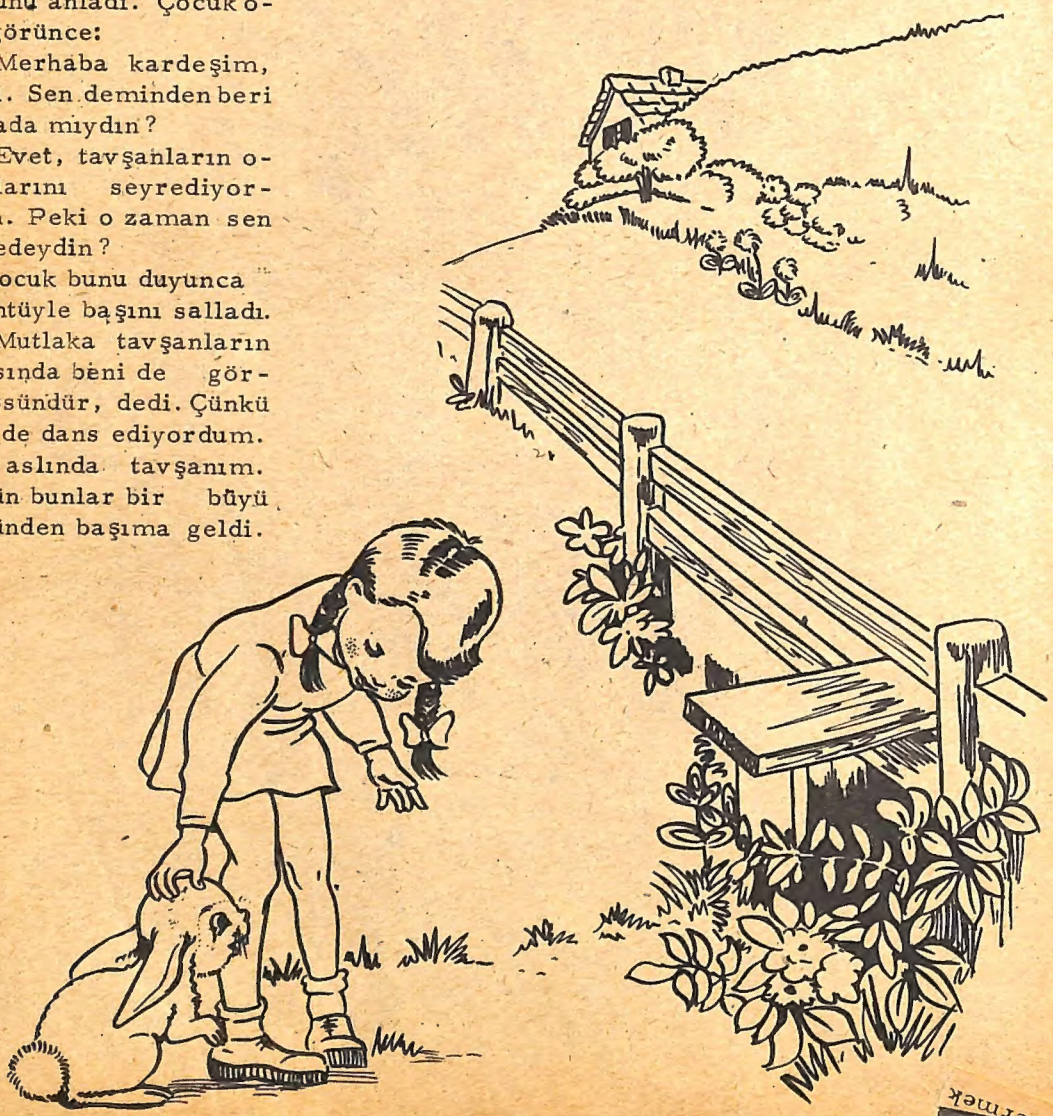

Babamın bir kıral olduğunu, ilerde benim onun yerine geçeceğimi, onun için şimdiden hazırlanmam gerektiğini anlattım. Cinlerin kıralı kızarak beni bu hale soktu. Aradan yıllar geçti. Şimdi tavşanların kıralı benim. Ama hâlâ büyüden kurtulamadım. Her gece böyle insan kılığına giriyorum.

Suzan onun haline çok acımıştı. Tekrar:

-Bu büyüyü bozmanın bir yolu yok mu, diye sordu.

-Var, ama bunu yapmak çok zor. Ancak ben insan kılığına girdiğim zaman bir tavşan yanıma yaklaşarak kendisini okşamama izin verirse büşü bozulacak. Ama tavşanların böyle bir şeye yanaşmadıklarını sen de gözlerinle gördün. Beni insan şeklinde görünce kıralları olduğumu unutup korkuyorlar. Tabii bu kılıkta hiçbir tavşan benim yanıma yaklaşmaz.

Suzan hayretle:

-İnsan olmak hiç de korkunç bir şey değil, dedi. Benim, Prenses Ayışığı adında bir tavyanım var. O insanlara çok alışıktır. Hiç korkmaz. Onu istediğin kadar okşayabilirsin.

Bu sözler tavşan kıkıralı ümitlendirmişti.

-Ne olur, onu bana getirir misin, diye yalvardı. Ama bu gece çok geç oldu. Şimdi tavşan olacağım. Yarın gece getireceğine söz veriyor musun?

Suzan'ın bir şey söylemesine vakit kalmadan Kıral ortadan kayboldu. Onun yerine boz renkli bir tavşan çalılıkların arasında duruyordu.

Ertesi gece Suzan, Prenses Ayışığını yanına alarak aynı yere gitti. Yolda, kucağında ki tavşana yapacağı işin önemini anlattı. Tavşanlar yine çukurun içinde dans ediyorlardı. Suzan dansın bitmesini bekledi. Beklediği an geldi. Tavşanlar korkuyla kaçıştılar. Suzan, tavşan kıralın yanına gitti. Kıral o gece çok sevinçli idi. Ayışığını görünce:

-Bu ne kadar güzel bir tavşan, dedi. Eğer bu gece büyüyü bozarsa onu sarayıma götürür, kıraliçe yaparım.

Suzan, Ayışığını sımsıkı tutup göğsüne bastırarak:

-Ben ondan ayrılamam, dedi.

Ama kucağındaki tavşan rahat durmuyordu. Yere inmek istiyordu. Suzan derin derin düşündü. Her zaman Ayışığının bir prenses olduğunu düşünmez miydi? O gerçekten bir prenses ise sarayda oturmalıydı. Onu kümese kapatmakla yazık ediyordu. Kollarını açarak:

-Haydi Ayışığı, yolun açık olsun, dedi. Kıralın büyüsünü boz ve onun kıraliçesi ol.

Kıral tavşana kollarını açmıştı. Tavşan kendisine dokunur dokunmaz o da hemen tavşan oluverdi. İki tavşan karşılıklı birbirlerine baktılar. Sonra yanyana koşarak uzaklaştılar. Suzan o anda kıralın sesini duyar gibi olmuştu. Uzaktan:

-Çan çiçekleri çalınca yine buraya gel, diyordu.

Suzan evine dönerken duyduğu bu sözleri düşünüyordu. Çan çiçeklerinin çan çaldığı o zamana kadar duyulmuş muydu?

Zaman geçtikçe Suzan, Prenses Ayışığını özledi. Onun bir kıraliçe olduğunu düşünmek bile üzüntüsünü geçirmiyordu. Haftalar sonra bir gece yarısı uykusundan uyandı. Kulağına tatlı tatlı çalan çan sesleri gelmişti. Tavşanların kıralının sözlerini hatırladı. "Çan çiçekleri çalınca buraya gel" demişti. Yatağından kalkıp kırlara doğru yürüdü. Tepenin arkasındaki çukura geldi. Bu gece orada dans eden tavşan yoktu. Bir anda çalılıkların arkasında iki tavşan gölgesi gözüne ilişti. Ayaklarının dibinde birkaç tane çan çiçeği çıkmıştı. Bunların arasında tüylü, yumuşak bir şey vardı. Suzan:

-Ah, bir tavşan yavrusu, dedi.

Kucağına alıp okşamaya başladı. Tavşan kendisinden hiç korkmamıştı. Gülerek:

-Şimdi her şeyi anlıyorum, dedi. Sen bana Tavşanların Kıralı ile Kıraliçe Ayışığının hediyesisin. Ayışığını çok özlediğim için kendi bebek prenseslerinden birini bana veriyorlar. Seni çan çiçeklerinin arasında buldum. Adını Prenses Çançiçeği koyacağım.

ÇOCUK YUVASI

TEK Boynuzlu

DÜNYANIN én acaip hayvanlarından biri artık dünya yüzünden kalkmak üzeredir. Fakat bir kaç bilginden başka kimse buna aldırış etmemektedir. Eğer lüzumlu tedbirler alınmazsa Cava'nın tek boynuzlu gergedanının ilerde yalnız müzelerde görülmesi gerekecektir. Bu kabahat te herhalde insanlara aittir.

İnsanların alâkasızlığı yüzünden gergedanlar ortadan kalkmaktadır. Bazı kimseler bu hayvanın boynuzlarının, derisinin, kanının ve vücudunun bazı kısımlarının tıbbi bakımdan mucizevi tesiri olduğuna inanırlar. Tek boynuzlu gergedanın toz haline getirilmiş boynuzunun ve derisinin her hastalığı iyi ettiği ve insanı gençleştirdiği söylenir, halk arasında...

Bu yüzden tek boynuzlu gergedana karşı müthiş istek vardır ve bahsedilen hayvanlar bugüne kadar bol miktarda avlanmıştır. Zira gergedanın yalnız boynuzu, ağırlığı miktarında gümüş kadar kıymetlidir.

Hollanda'lılar Cavada bulunduğu sırada, adanın batı kısımlarında gergedan avı yasak edilmişti. Şimdi ise, Cavada hayvanlara ilgi gösterilmediği için, her önüne gelen gergedanları öldürmektedir.

Evvelce Bengal, Assam, Burma, Siyam, Malaya, Sumatra, ve orta Cavada da tek boynuzlu gergedanlar vardı. Şimdi ise yalnız Batı Cava da gergedan bulunmaktadır. Sumatra'da da pek az miktarda mikdarda mevcut olması ihtimal dahilindedir. İşte bu duruma yerli avcıların vahşeti sebep olmuştur. Sumatra'da 12 kadar tek boynuzlu gergedan tespit edilmişse de, bir tek avcı birkaç hafta içinde bunların 7 sini öldürmüştü!..

1930 senesinde Cavadakiler de ancak 20 adet kadar tahmin ediliyordu. O zaman, alınan şiddetli tedbirler sayesinde, İkinci Dünya Harbine kadar bunların sayısı otuzu bulmuştu. Japonlara karşı açılan mücadele yüzünden gergedanların pek az bir kısmı avlanabilmiştir.

Cavanın tek boynuzlu gergedanı ile Hindistandaki gergedanlar arasında başlıca fark Cavadakinin boynuzunun daha küçük olması ve derisindeki kırışıklardır. Cavanın gergedanının derisi çok kalın ve kırışık olduğu için, bu hayvanlara tarihten evveki devirlere ait bir canavarı andırmaktadır. Gergedan insanlara müthiş düşmandır. Fakat gözleri pek zayıf olduğundan hisleriyle hareket eder. Gergedan insan kokusunu epeyi uzaktan alır.

Tek boynuzlu gergedanlar aynı zamanda müthiş bir sürate sahiptir. İnsanın ölümden kurtulması için acele bir ağaca tırmanması gerekir.

Gergedan üzerinde tetkiklerin yapıldığı bölge çok geniş olup fazla ormanlık değildir. Burada daha çok hurma ağaçları ve küçük

rı ve küçük ağaçlar göze çarpar. Bahsedilen bölgede gergedanlar serbestçe dolaşırlar. Biraz sıkışık yerlerde işe yer altında açılan tünellere tesadüf edilir. Gergedanlar buralarda dolaşarak etraftaki ağaçların yapraklarını, fundaları ve çalıları yerler. Bazan gergedanlar koca ağaçları da devirerek yapraklarını yerler.

Cava gergedanları çok dikkatlidir. Bu hayvan, gündüzleri ormanda saklanır; ancak geceleri meydana çıkarak karnını doyurur ve civarındaki çamur ve su birikintilerinde yıkanır. Bazan gündüz de yıkandığı olur. Tek boynuzlu gergedan çamurlu suda saatlerce kalır. Sudan çıktıktan sonra üzerindeki çamurları etraftaki ağaçlara sürerek temizler.

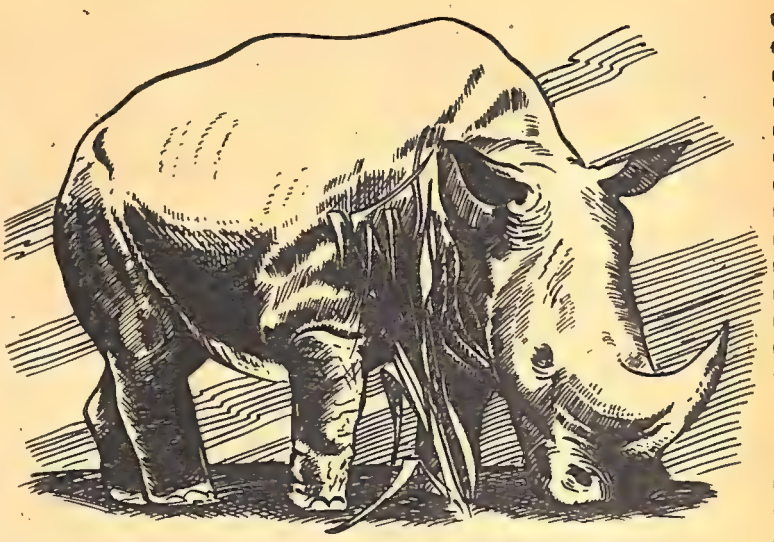

gergedan

Dişi gergedan, yavrusunu on sekiz ay karnında taşır. Dişi gergedan dört, beş senede bir yavrular. Cava gergedanlarında doğum nispeti de çok düşük olduğu için, bir takım tedbirler alınmadığı takdirde, bu hayvanların bir gün ortadan kalkacağına gerçek nazariyle bakılmaktadır. Fakat şunu da bilmek lâzımdır ki, böyle bir hayvanın ortadan kalkması insanlık için bir kayıptır.

tavşanlar

BABA, BİZ BİR KIR GEZİNTİSİNE ÇIKIYORUZ
AKŞAM YEMEĞİNE DÖNERİZ...

NE? KENDİ KENDİNİZE Mİ? OLMAZ ÖYLE ŞEY...
AMA BİR OKUL GÖREVİ HAZIRLAYACAĞIZ...

TABİİ.. TABİAT BİLGİSİ GÖREVİ YAPACAĞIZ.. BEŞ HAYVAN, BÖCEK, ÇİÇEK VE KUŞ ADI YAZACAĞIZ..

ŞU İZLERE BAKIN.. TİLKİ GEÇEN GECE YİNE BİZİM EVİN ETRAFINDA DOLAŞMIŞ..

BEN DE ŞİZİNLE GELECEĞİM.. KALABALIK OLURSAK KORKAR..

TABİAT GEZİNTİSİ HA.. BEN DE BU ARADA KUTULAR HAKKINDA BİLGİ EDİNDİM...

ONLARI BİRİBİRİNDEN AYIRIRSAM İŞİM KOLAYLAŞIR.. BİR PLÂN KURMALIYIM..

ŞİMDİ GİDİP BEŞ ÇİÇEK VE BEŞ HAYVAN BULUN.. BEN TİLKİYİ BEKLEYECEĞİM...
OLUR BABA

ŞURAYA BAK.. HİÇ DUYMADIĞIMIZ BİR KUŞ SESİ...
HAKİKATEN.. NE TUHAF..
FÜLÜLÜT FÜLÜT

BİZİM GÖRDÜĞÜMÜZ KUŞU SINIFTA KİMSE GÖRMEMİŞ OLACAK..
ŞU ÇALILARIN ARDINDA..
FÜLÜLÜT FÜLÜT

HEY, NEREYE GİDİYORSUNUZ?
BURADA HİÇ İŞİTİLMEMİŞ BİR KUŞ VAR...

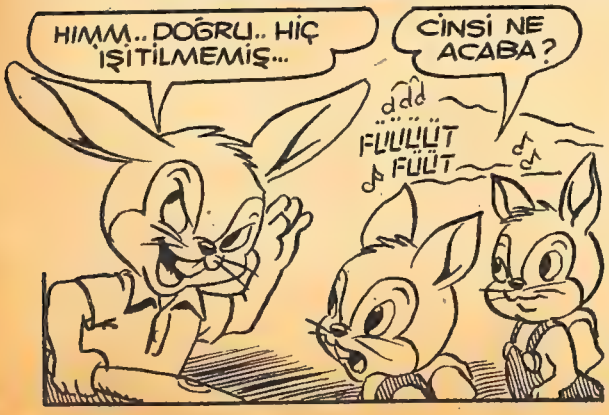
HIMM.. DOĞRU.. HİÇ İŞİTİLMEMİŞ...
CİNSİ NE ACABA?
FÜLÜLÜT FÜLÜT

BU TİLKİ KUŞUNUN SESİNE BENZİYOR, BİR BAKALIM..
TİLKİ KUŞU MU? KİTAPTA BÖYLE BİR İSİM YOK..

SUSS!.. YIRTICI BİR KUŞA BENZİYOR..ÜRKÜTMEDEN GİDEYİM..
TAHMİN ET-TİĞİM GİBİ TİLKİ İMİŞ..
NERDE KALDI BU ÇO-CUKLAR? BURAYA KOŞ-MALARI LÂZIMDI..
KUSURA BAKMA, SE-NİN FLÜTÜNÜ KE-SECEĞİM..
AMAN?!..
BU SOĞUK MÜZİK. SENİN İÇİN DEĞİŞİK-LİK OLUR..
YANILMIŞIM ÇOCUKLAR..ÇOK GÖRDÜĞÜMÜZ ADİ, ÇOK ADİ BİR KUŞMUŞ..
HAYRET.. SESİ KESİLDİ ARTIK..
ŞURADA GÜZEL BİR ÇİÇEK VAR.. LİSTEMİZE YAZARIZ...
VAHŞİ BİR ÇİÇEK!
HAYDİ ONU KOPA-RALIM..
BU İŞ BURADA BİTMEZ..MÜCADE-LEYE DEVAM E-DECEĞİM
Biraz sonra
BEŞ ÇİÇEK VE BEŞ KUŞ BULDUK.. SIRA BEŞ HAYVANLA BEŞ BÖCEĞE GELDİ..
ONU DA HALLEDERİZ..

ŞURAYA BAK.. Tİ..Tİ..TİLKİ...
HAY ALLAH.. GENE KARŞIMIZA ÇIKTI.. NE YAPMALI..

ODO.. GÜNAYDIN.. NEREYE BÖYLE.. KIR GEZİSİ Mİ ?
SESİNİ ŞU-RUP GİBİ TATLILAŞ-TIRMIŞ

KIR GEZİSİ İÇİN GÜZEL BİR GÜN DEĞİL Mİ ?
ŞOPADAN KORKTU-ĞU İÇİN DAHA FAZ-LA YANIMIZA SO-KULAMADI..

ONUN NE YAPACAĞI HİÇ BELLİ OLMAZ, GÖZDEN UZAK TUT-MAMALI...

ŞİMDİ BEN ONU TAKİP EDERİM, SİZ DE RAHAT RAHAT ÇALIŞIRSINIZ
OLUR!

ŞU BÜYÜK AĞACIN AR-KASINA SAPTI, BEN DE ARDINDAN GİDEYİM..

İŞTE ORADA.. OLTAYLA BALIK YA-KALIYOR.. YANINA GİTMEDEN BURA-DAN GÖZETLESEM DAHA İYİ OLUR

OH OH.. BENİM MANKENİMİ SAHİCİ ZANNETTİ..O BURDA OYALANIRKEN BEN KÜÇÜKLE-Rİ AVLARIM..

HEH HEH.. NE OLDUKLARINI ANLAYAMIYACAKLAR.. ONLARA GÜZEL BİR SÜRPRİZ YAPACAĞIM!
GEL GEL.. BİR ÇEKİRGE BULDUM..
LİSTEMİZİ TAMAMLAMAK İÇİN BİR BÖCEK DAHA LÂZIM..
ANNEE!..
NERDEYSE YAKALIYORDUM..
OF... TİLKİ..
BOŞUNA GAYRET.. KAÇAMAZSINIZ
ŞU İÇİ BOŞ KÜTÜĞE GİRELİM ÇABUK!..
ATEŞ YAKIP DUMANINI SALACAĞIM.. İYİLİKLE ÇIKACAK MISINIZ ?..
HAYIR! HAYIR! HAYIR!..
O SIRADA...
OH.. BİR BALIK TUTTU AMA AĞIR GELDİ, ONU SUYA DÜŞÜRDÜ...
KIMILDAMIYOR.. SU YUTTUYOR GALİBA, ONU BU HALDE BIRAKAMAM.. SUYA DALAYIM..
KIMILDAMA TİLKİ KARDEŞ.. SENİ KURTARACAĞIM

HİİH.. AMA.. AMA BU BİR MANKEN...
TİLKİ BENİ KANDIRDI!..
ŞU HALDE KÜÇÜKLER TEHLİKEDE OLMALI..
HAH.. ÇIKIYORLAR.. ARTIK YAKALADIM...
ÖHÖ.. ÖHÖ
İŞTE VARAN BİİİR...
!
O DA NE?
AY.. AMAN.. OF...
BU KOVAN BİZİ KURTARDI...
BZZZ
BABA.. BÖCEK LİSTEMİZ DE TAMAMLANDI
EN SON BÖCEĞİ ŞİMDİ BULDUK..
?
ONLAR DA ARILAR!..
AMAN..
SON

Fil

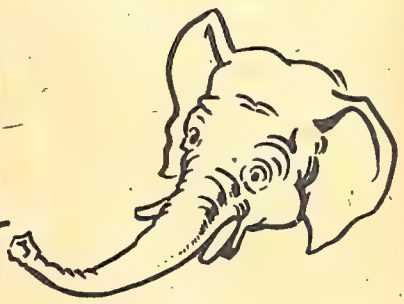

TSONG, arkadaşı Ho Ling'e:

-Çabuk ol, gel sarayın bahçesine gidip koca hortumlu devi görelim, diye sesleniyordu.

Ho Ling:

-O da neymiş, diye sordu. Koşarak arkadaşının yanına gitti. Tsong ona bildiklerini anlatmaya başladı.

-Saraya bir fil gelmiş. Dört ayaklı hayvanların en kocamanı. Her halde resmini kitaplarda görmüşsündür.

Ho Ling:

-Hayır, dedi ama, babam saraya gelen filin çok büyük olduğunu söylüyordu. O kadar iyi yetiştirilmiş ki, kimseye bir şey yapmıyormuş. Güneydeki komşularımız bize armağan olarak yollamışlar.

İki arkadaş uzun elbiselerinin eteklerini tutup koşarak bir bambu ormancığını geçtiler. Kestirme yoldan sarayın bahçesine çıktılar. Büyük bir kalabalıkla karşılaştılar. Tsong'un babası ülkenin Baş veziriydi. Saray âdetlerini çok iyi bilirdi. Arkadaşını kolundan çekerek:

-Dur gitme, dedi. Bak! Babam işte orada. Etrafında da bir sürü devlet adamı var. Buraya koca devi görmeye gelmiş olacaklar. Şimdi onları rahatsız etmiyelim. Gel şu çalıların arasına girelim.

Tsong saklandıkları yerden file hayran hayran bakarken arkadaşına şöyle diyordu:

-Tıpkı resimlerdeki gibi. Hortumu da ne kadar kocamanmış. Bu kadar uzun dişli hayvan görmemiştim. Ayaklarına bak, kütük gibi.

Onlar böyle konuşurlarken fil hortumuyla kocaman bir kütüğü yerden kaldırıyordu. Biraz havada tuttuktan sonra yavaşça tam terbiyecisinin gösterdiği yere bıraktı.

Devlet adamları bu kuvvete, uysallığa hayran kalmışlardı. İnsan oğlunun vahşi bir hayvana iş yapmayı öğretmesi çok hoşlarına gitmişti.

Başvezir:

-Fil gerçekten çok faydalı bir hayvanmış, diye söze başladı. Ama hanginiz bana onun kaç kilo geldiğini bulabilir?

Bu çok zor bir işti. Herkez başını önüne eğdi. Ortalığı bir sessizlik kapladı.

Başvezir kaşlarını çatarak:

-Konuşsanıza bilginler, niçin susuyorsunuz, diye söylendi. İçinizde soruma çevap verecek akıllı bir kimse yok mu?

Hiç birinden ses çıkmadı.

Başvezir alaylı bir gülüşle hepsini teker teker süzdü:

-İçinizde bunu çözecek biri vardır her halde, dedi. Sorumun cevabını kim bulursa mükâfat olarak onu, güneyli dostlarımızı ziyarete göndereceğim. Gidip dostlarımızın ülkesini gezecek.

Tsong düşünmeye başladı. Bu dev hayvanı tartmanın bir kolayı vardır elbet. Acaba onu kendisi bulamaz mıydı?

Yaşlıca bir devlet adamı ortaya çıkıp konuşmaya başladı:

-Bizim kudretli başvezirimiz için yenilemiyecek hiçbir zorluk zorluk yoktur. Emredin demirciler bu devi tartacak kadar büyük bir kantar yapsınlar. Fili koyup tartsınlar.

Devlet adamları, bu fikri pek parlak bulduular, ama başvezirin pek hoşuna gitmedi.

-Diyelim ki, bu kadar kocaman bir kantar yapıldı, dedi. Peki, fili çekebilecek kantar sırığını nereden bulacağız?

Tam bu sırada Tsong kendisini tutamadı, gülmeye başladı. Başvezir kızgın kızgın:

-Kim gülüyor, diye gürledi.

-Çocuk gizlendiği yerden çıkıp korka korka babasının yanına yaklaştı.

Suçlunun kendi oğlu olduğunu gören başvezir:

-Büyüklerin sözlerine gülmenin çok ayıp olduğunu bilmiyor musun, diye çıkışmaya başladı.

-Özür dilerim, efendim. Kimseyle alay etmek aklımdan bile geçmedi. Bu koca devin kantarla tartılmasını gözümün önüne getirdimde kendimi tutamadım. İzin verin de ben de bu yarışmaya katılayım. Parlak bir fikrim var. Filin ağırlığını ben kolayca bulabilirim.

Babası onun sözlerine hiç aldırmadı. Çocuğu eve göndermeye kalkıştı.

-Vazgeç oğlum, dedi. Bu iş senin umduğun kadar kolay değil. İyice bir bak şu hayvana. Bir tek dişi bile senden ağır. Sen bunu nasıl tartarsın?

Tsong kesin kararını vermişti. Bu işi kendisi bulup seyahati kazanacaktı.

-Göreceksiniz; bunu ben başaracağım. Filin ağırlığını güneş batmadan bulup getireceğim. Yalnız sizden on, on iki uşakla bu hayvanı çekebilecek bir mavna rica ediyorum.

Başvezir çocuğu kararından döndüremiyeceğini anlayınca:

-Peki adamlarına söyliyeyim, ne istiyorsan sana versinler, Yalnız büyüklerinin önünde ka-

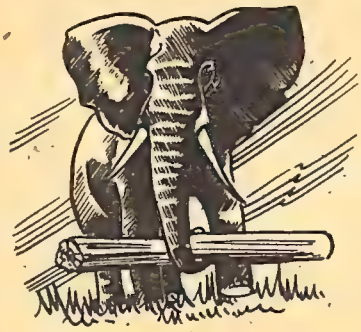

balık edip çok övündün. Eğer sözünü yerine getiremezsen gelip hepsinden özür dileyeceksin. Bizi sarayda bulursun, deyip uzaklaştı.

Tsong heyecanla işe koyuldu. Filin ırmak kenarına götürülmesini istedi. Hayvan çok iyi terbiye edilmişti. Bakıcısının her sözünü yerine getiriyordu. Sonra hiç güçlük çekmeden koca hayvanı mavnaya bindirdiler. Mavna, bu büyük ağırlık altında epeyce suya battı. Tsong mavnanın kenarından eğilip suyun geldiği yere bir işaret koydu. Sonra fili kıyıya çıkardılar.

Tsong'u seyretmek için toplanan kalabalık kocaman devin mavnaya binmesine şaşmış, bu küçük çocuğun ne yaptığını birbirlerine soruşturuyorlardı.

Tsong ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Hemen adamlara emirler vermeye başladı.

-Buraya kocaman kayalar taşıyın, ben dur deyinceye kadar mavnayı taşla doldurun. Bu iş de bitince Tsong bir kantar istedi.

Kantar gelince çocuk kayaları ipe bağlayıp teker teker tarttırdı. Her birinin ağırlığını yazdı. Bunların toplamını bulup doğruca saraya koştu.

Başvezir oğlunu, bu kadar çabuk karşısında görünce gülümsiyerek dedi ki:

-Ne oldu, fikrinden caydın galiba?

Tsong hiçbir şey söylemeden kâğıdı uzattı:

-İşte filin ağırlığı!

Babası:

-Pekâlâ bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun, deyince Tsong filin ağırlığını nasıl bulduğunu anlattı.

-Size bu işi başaracağımı söylememiş miydim? Önce fili mavnaya bindirdim. Suyun geldiği yeri işaretledim. Sonra onun yerine bir sürü taş koydum. Suyun yine aynı hizaya gelmesine çok dikkat ettim. Sonra da taşları kantarla tartıp ağırlıklarını topladım.

Babası göğsü kabararak:

-Görüyorum ki sözünü yerine getirdin, dedi. Şimdi sıra bende. Gelecek ay güneydeki dostlarımızı ziyarete sen gideceksin. Şimdiden hazırlığı başla bakalım.

Ateş Çocuk.

KIZILDERİLİ sepetçi teyze fırsat buldukça Tom'a birbirinden güzel masallar anlatırdı. Hikâye anlatmadan yana kimse sepetçi teyzeyle boy ölçüşemezdi. O masallarına başlayınca çocuk âdeta kendinden geçer, bambaşka bir dünyada yaşamağa başlardı.

Kızılderili teyzenin masalları içinde bir tanesi, "Ateşi Getiren Çocuk" hikâyesi çocuğun üstünde öyle büyük bir etki yapmıştı ki, uzun bir süre geceleyin yatağına yattığında masal gözlerinin önünde canlanmağa başlamıştı. Bunu öylesine benimsemişti ki, bazen bu hikâyenin kendi başından geçtiğini bile kuruyordu. Bu sırada kendini, elinde yanan bir odun parçası, göz alabildiğine uzanan ovada koşarken görür gibi oluyordu.

Bu sırada daha kızılderili kabilelerinin ateş denilen şeyden haberleri bile yoktu. İnsanoğlu hayvanların dilinden anlıyordu. Çakal insanların en iyi dostu ve yardımcısıydı. Sık sık ona akıl danışıyorlardı.

Sonraları "Ateşi Getiren Çocuk" adı verilen çocukla, kırların akıllı hayvanı birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. İkisi birlikte etrafta dolaşıp erkeklerin ırmaklardan balık avlamalarını, kadınların sivri taşlarla yerden ot köklerini sökmelerini seyrederlerdi. Yazın hayat güzeldi. Herkes neşeli, ve halinden memnundu. Ama kış gelince iş değişiyordu. İnsanlar soğuktan korunmak için türlü türlü çarelere baş vuruyorlar, mağaralara, ağaç kovuklarına sığınmağa çalışıyorlardı. Başını sokacak bir yer bulamıyanlar karlar içinde çırçıplak titreşip duruyorlardı.

Çocuk bunları gördükçe içi sızlıyordu. Onların bu perişan hali bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Bir ara öyle oldu ki, çocuk bu meseleyi düşünmekten başka hiç bir şeyle ilgilenmemeğe başladı. Durmadan bu duruma son vermenin yollarını araştırıyordu.

Çocuğun düşüncelı hahi çakalın gözünden kaçmamıştı. Ona derdini sorduğunda şu cevabı aldı:

"Kardeşlerimin soğuktan ne hale geldiğini görmüyor musun ? Za-

vallıcıkların ondan kaçmalarına da imkân yok."

Çakal:

"Onlara da ne oluyor, baksana ben hiç üzülüyor muyum!"

"Ama senin üstünde kürkün var!"

Akıl hocası çakal,

"Öyleyse" dedi. "Neden koşarak ısınmaya çalışmıyorlar."

"Onu da denediler. Yorgunluktan bitkin düşünceye kadar koştular. Hem sonra içlerinde yaşlılar ve çocuklar da var. Onları bu durumdan kurtarmanın bir çaresi yok mu?"

Çakal,

"Bunları bir yana bırak." dedi. "Gel biz seninle ava çıkalım."

Çocuk,

"Kardeşlerimi soğuktan koruyacak bir çare bulmadan şuradan şuraya adımımı atmam. Dostum, ne olur sen de bana yardım et."

Çakal hiçbir şey söylemeden çocuğun yanından ayrıldı. Bir süre sonra döndüğünde çocuğu aynı yerde derin derin düşünürken buldu.

"Bunun bir çaresi var İnsanoğlu" dedi. "Fakat hayli çetin bir şey. İkimize de iş düşüyor."

"Üstüme düşeni seve seve yaparım" dedi çocuk.

"Kadın, erkek yüz kadar insana ihtiyacımız var. Herbirinin güçlü kuvvetli ayağına tetik ve iyi koşucu olmaları lâzım."

Öteki:

"Orası kolay" dedi, "Ben istediğin kadar adam bulurum. Yalnız sen şu çareyi söyle."

Çakal:

"Nehrin yanındaki Yanan Dağa gidip oradan ateş getirirsek kardeşlerinin derdini kökünden halletmiş oluruz."

Çocuk hayretle:

"Ateş de ne?" diye sordu.

Çakal bir süre bunu çocuğa nasıl anlatacağını düşündükten sonra:

"Ateş" dedi, "Çiçek gibi kırmızıdır. Ama çiçek filân değildir. Otlar, ormanlar içinde kolayca hareket edebildiği, hepsini bir çırpıda silip süpürebildiği halde hayvan da değildir. Çok korkunç ve zararlıdır. Lâf söz dinlemez. Etrafını taşlarla çevirip sık sık çalı çırpıyla beslersen ondan iyi dost olmaz. Soğuktan insanları en iyi şekilde ancak o koruyabilir."

"Peki nerede? Hemen gidip getiriverelim."

"Yanan Dağdaki mağaradadır. Ateş Bekçileri gece gündüz başında nöbet beklerler. Bir defa oraya gitmek için en azından yüz gün yol yürümek lâzım. Sonra Ateş Bekçilerinin yanına insanoğlu yanaşamaz. Bu canavarlar bütün hayvanların ateşten çok korktuklarını bildiklerinden benim mağaraya girmeme aldırış etmezler. Böylece belki de oradaki ateşten yanan bir odun parçası çalmayı başarabilirim. Ateşi aldıktan sonra onu yüz günlük yol boyunca dize-

ceğimiz yüz koşucudan herbirinin birer gün taşıması gerekiyor."

Çocuk:

"Ben şimdi gidip yüz kişi bulurum" dedi. Fakat bunu yapmak söylemek kadar kolay değildi. Çünkü başvurduğu kimselerin çoğu ya böyle işlere girişemiyecek kadar korkak, ya da tembeldiler. İşin kötüsü çoğu da çocuğun dediklerine inanmamıştı. Bu yüzden ilkin kimse böyle bir şeye yanaşmadı. Ama çok geçmeden çocuğun fikirlerini kuvvetle savunması ve içinde bulundukları durumun kötülüğü teklifi kabul etmelerine sebep oldu.

Çakal hepsini toplayıp tasarladığı plâna göre herkesin nasıl hareket etmesi gerektiğini anlattı. Çocukla akıl hocası önden gidecekler en kuvvetli olanlar hemen onların arkasında bulunacaklar, ötekiler de kuvvetlerine göre sıralanıp yola düzülecekler-di.

Dağlar, tepeler, ırmaklar aştılar. Balta girmemiş bir ormandan geçtiler.

Geceleyin uygun bir yerde mola verdiler. Ertesi sabah en arkada olan koşucu orada kaldı. Ertesi sabah da onun önünde olan geceledikleri yere yerleşti. Her gün bir tanesini geride bırakarak yollarına devam ediyorlardı.

Büyük bir ovayı aştılar. Ortalık mavimsi bir buluta bürünmüş gibiydi.

Tekrar yüce dağlar aştılar, tekrar çoşarak akan ırmaklara geldiler. Böylece tam yüz gün türlü türlü engeller aşarak sonunda Yanan Dağın eteğindeki Büyük Nehre ulaştılar.

Koni seklindeki yüce dağın tepesinden göğe kıvılcımlı alevler yükseliyordu.

Geceleyin Büyük Nehrin suları dağın ışığıyla kırmızımsı bir renge boyanınca Ateş bekçileri dağın eteğinde toplanıp dansederlerdi.

Akıl hocası çakal çocuğa dönüp şöyle dedi:

"Ben dönünceye kadar burada dur ve eline yanan odunu verince hiç vakit kaybetmeden olanca gücünle koşmağa hazır ol. Çünkü ben buraya vardığımda daha ileri gidemiyecek bir durumda olacağım, üstelik bütün ateş bekçileri de peşimden gelecek."

Çakal dağa tırmandı. Ateş bekçileri kendisini gördüler. Günlerce yol yürümekten yorgun bitkin düşmüş olan, ayakta durmakta güçlük çeken bu yaratığın kendilerine zarar verebileceğini ummamışlardı.

Karanlık çöktükten sonra Ateş Bekçileri dans etmeğe başlayınca Çakal ateşi çaldı ve olanca hızıyla koşmağa başladı.

Ateş Bekçileri olanı farkedince öfkelerinden deliye döndüler. Ağızlarından alevler püskürterek hayvanın peşine düştüler.

Çocuk gelenleri görünce harekete hazırlandı. Çakal bir çığ gibi hızla dağdan aşağıya inerken ağzındaki odun parçasından etrafa yıldız yıldız kıvılcımlar saçılıyordu.

Az sonra hayvan soluk soluğa geldi. Çocuk hemen atılıp çakalın ağzından odun parçasını kaptı. Hayvan emaneti çocuğa verir vermez yere yığıldı.

Bu defa çocuk yaydan fırlayan bir ok gibi ileri atıldı. Peşindeki Ateş bekçilerinin sıcak nefesleri yaklaştıkça hızını arttırıyordu.

Bu çılgınca yarış, çocuk ilk nöbetçinin bulunduğu yere varıncaya kadar sürdü.

Dağdan çalınan meşale elden ele geçmeğe başladı. Ateş Bekçileri gittikçe öfkelenerek herbirinin peşinden seğirtiyorlardı. Fakat karlı dağlara gelince daha ileriye geçemediler.

Koşucular canla başla çalışarak giriştikleri işi başardılar. Etrafına kıvılcımlar saçan meşale yüz gün sonra, insanların en büyük dostu olmuştu. Bunu tıpkı Çakalın dediği gibi taşlar arasına koymuşlar, devamlı olarak odun parçalarıyla besliyorlardı. Bu arada yine Akıl Hocasının tevsiyelerine göre hareket ederek yiyeceklerini de pişirmeğe başlamışlardı.

Çocuğa gelince yaşadığı süre boyunca kendisine Ateşi Getiren Çocuk denildi. O öldükten sonra da bu ad Çakala kaldı.

ibibik

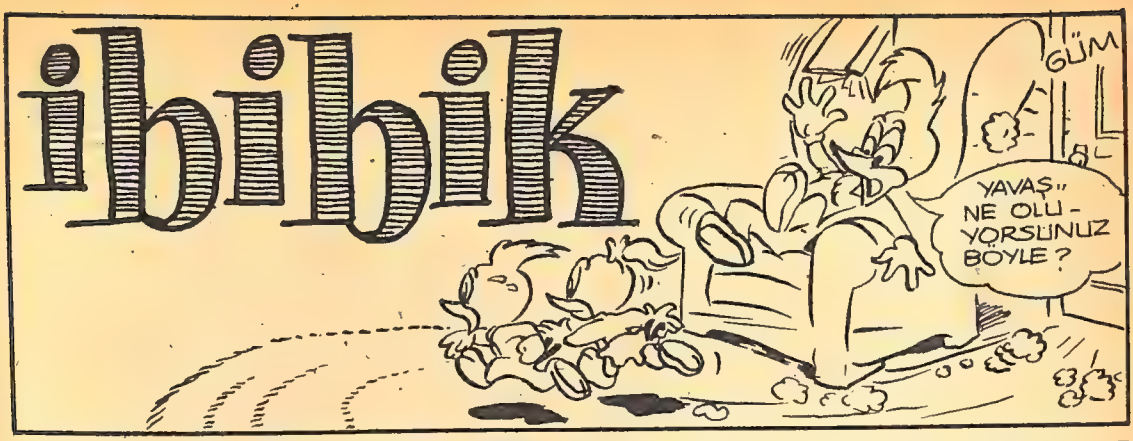
GÜM
YAVAŞ" NE OLU-YORSUNUZ BÖYLE?

DIŞARDA KÖTÜ BİR ÇOCUK VAR, DURMADAN BİZİ DÖVÜ-YOR...
NE! DÖVÜYOR MU?

BEN ONA GÖSTERİ-RİM..

ACABA ÇOK KUV-VETLİ Mİ?

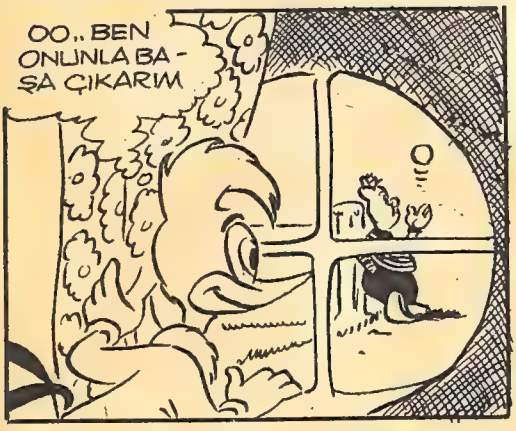
OO.. BEN ONUNLA BA-ŞA ÇIKARIM

HEY, BURAYA BAK!.. SEN BİZİM KÜÇÜKLERİ NİYE DÖVÜYORSUN BAKAYIM?
OH, BEN Mİ?

BURAYA GEL, SANA SÖYLEYECEK BİR ÇİFT SÖZÜM VAR...
POSBI-YIK AMCA IMDAT..

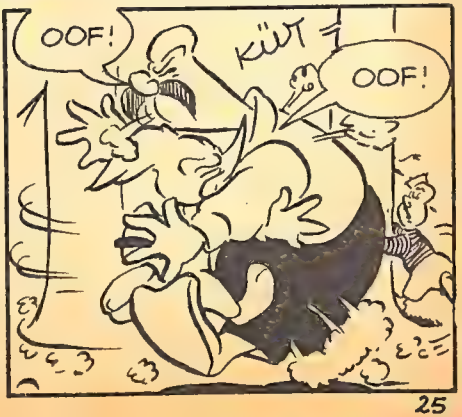
OOF!
KÜT
OOF!

NE O İBİBİK, SEVGİLİ YEĞENİM TORAMAN'I NEDEN KOVALIYORSUN?
HEP BANA VURUYOR!
KİM, BEN Mİ? YOK CANIM?! ÇOK HOŞLANIYORUM DA TUTUP AZICIK SEVEYİM DEMİŞTİM..
HAYDİ, SAVUL ŞURADAN.. BİR DAHA BU-RALARDA GÖRÜNME..
NE OLDU BABA? BAŞINA BİR ŞEY Mİ GELDİ?
YOKSA...
EVET, SİZİN YÜZÜNÜZDEN
AYIBOĞAN CİVAN'A TELEFON EDEYİM DE HEMEN GELSİN..
İÇERİ GİRELİM!
EVET.. YAĞMUR BAŞLIYOR..
AYIBOĞAN CİVAN MI? İYİ.. BEN İBİBİK... BENİ DİNLE AYIBOĞAN...
KOŞA KOŞA GELSİN, ÇABUK OLSUN
çatırrr
AMMA ADAM.. SESİNDEN TELEFON BİLE BOZULDU..
NE DEDİ?

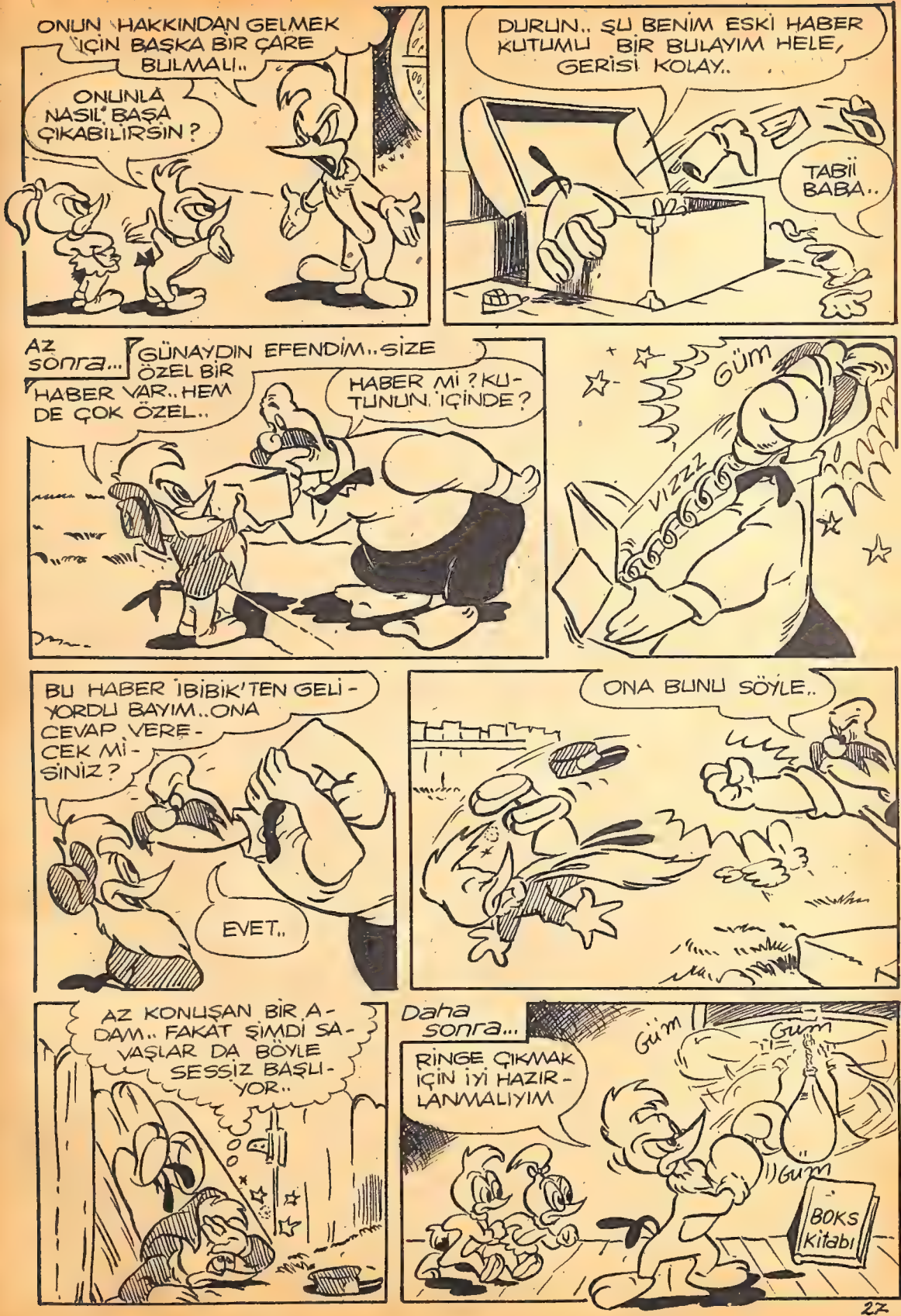
ONUN HAKKINDAN GELMEK İÇİN BAŞKA BİR ÇARE BULMALI..
ONUNLA NASIL BAŞA ÇIKABİLİRSİN?
DURUN.. ŞU BENİM ESKİ HABER KUTUMU BİR BULAYIM HELE, GERİSİ KOLAY..
TABİİ BABA..
AZ SONRA... GÜNAYDIN EFENDİM.. SİZE ÖZEL BİR HABER VAR.. HEM DE ÇOK ÖZEL..
HABER Mİ? KUTUNUN İÇİNDE?
GÜM
VIZZZ
BU HABER İBİBİK'TEN GELİYORDU BAYIM.. ONA CEVAP VERECEK MİSİNİZ?
EVET..
ONA BUNU SÖYLE..
AZ KONUŞAN BİR ADAM.. FAKAT ŞİMDİ SAVAŞLAR DA BÖYLE SESSİZ BAŞLIYOR..
Daha sonra...
RİNGE ÇIKMAK İÇİN İYİ HAZIRLANMALIYIM
GÜM
GÜM
GÜM
BOKS Kitabı

POSBIYIKLA MI DÖVÜŞECEKSİN... AMA O SENDEN EN AŞAĞI 100 KİLO DAHA AĞIR...
BOYU DA SENİNKİNİN TAM ÜÇ MİSLİ VARDIR
BİR..Kİİ.. ÜÜÇ, DÖRT..
SENİ PERİŞAN EDECEĞİM AYIBOĞAN, BEKLE...
Büyük maçtan bir gün önce...
AFEDERSİNİZ, BAY POSBIYIĞIN EVİ BURASI MI EFENDİM?
EVET.. NE OLACAK, GÖRMÜYOR MUSUN, MEŞGULÜM
BEN İBİBİK'İN ANTRENÖRÜ İDİM, BOZUŞTUK.. ONUN HAKKINDA İZAHAT VEREYİM Mİ?
HA.. TABİİ..
ONUN ÇALIŞMALARINI FİLME ALDIM.. ŞİMDİ SİZE GÖSTEREYİM DE KUVVETİNİ GÖRÜN...
FİLM Mİ?
DİKKAT EDİN.. SÜRATİ ÇOK TEHLİKELİDİR.. İŞTE, BAŞLIYORUZ..
?
NASIL? ÇOK SÜRATLİ, DEĞİL Mİ?
HEM DE ÇOK.. ONUNLA BAŞA ÇIKMAK ZOR OLACAK..
HEH..HEH.. BİZİM KÜÇÜK MAKİNEYİ İKİ MİSLİ HIZLI ÇALIŞTIRMAYI BECERMİŞ...

PEKİ, ŞİMDİ BEN ONA KARŞI NE YAPABİLİRİM.. VAKIT GEÇMİŞ SAYILMAZ MI?
İSTERSENİZ SİZİ ÇALIŞTIRABİLİRİM..
AZ SONRA
BEŞ YÜZ KERE DAHA ATLA..
BÖYLECE KOLLARIN VE BACAKLARIN KUVVETLENECEK..
PARKIN ETRAFINDA ON KERE DAHA KOŞ.. NEFESİNİN AÇILMASI LÂZIM...
PUFPUFPUF
DÖRT SAAT DAHA ÇALIŞ, SONRA DA YATIP UYU.. HAYDİ İYİ GECELER POSBIYIK..
TAMAM, ARTIK ONU YUMRUKLA DEĞİL, BİR KÜÇÜK TÜYLE NAKAVT EDECEĞİM..
YAŞASIN, MAÇI KAZANDIM
ERTESİ GÜN...
İŞTE HAKEM GELİYOR..
MAÇI İDARE EDECEK..
MERHABA ÇOCUKLAR.. PEKİ, AMA, SÖYLERMİSİNİZ MAÇI NASIL BAŞLATACAĞIZ?
SAHİ.. BUNU UNUTMUŞTUK
İNSAN YANINA BİR DÜDÜK ALMAZ MI?
YAA.. UNUTTUK..
BİRİNCİ RAUND...
ELDİVENLERİN NERDE?
ELDİVENE İHTİYAÇ YOK.. ONU BİR TÜYLE ALT EDECEĞİM
UYAN AMCA..

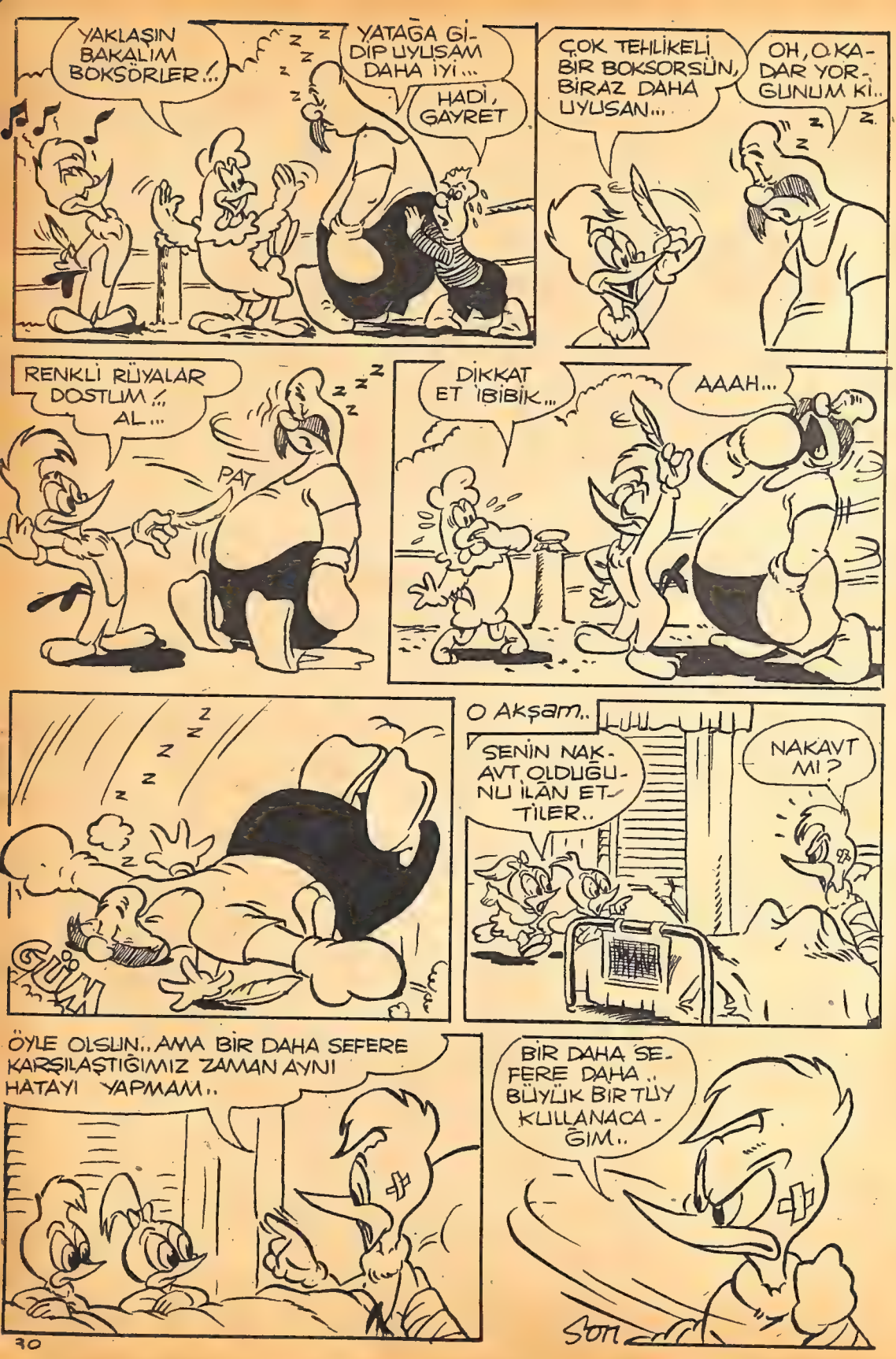
YAKLAŞIN BAKALIM BOKSÖRLER..
YATAĞA GİDİP UYUSAM DAHA İYİ...
HADİ, GAYRET
ÇOK TEHLİKELİ BİR BOKSÖRSÜN, BİRAZ DAHA UYUSAN...
OH, O KADAR YORGUNUM Kİ..
RENKLİ RÜYALAR DOSTUM.. AL...
PAT
DİKKAT ET İBİBİK...
AAAH...
GÜN
O Akşam..
SENİN NAKAVT OLDUĞUNU İLAN ETTİLER..
NAKAVT MI?
ÖYLE OLSUN.. AMA BİR DAHA SEFERE KARŞILAŞTIĞIMIZ ZAMAN AYNI HATAYI YAPMAM..
BİR DAHA SEFERE DAHA.. BÜYÜK BİR TUY KULLANACAĞIM..
SON

TARİHİMİZDEN

ALP ASLAN (1032 - 1072) Selçuk Türk padişahlarının ikincisi, en büyüğü ve en cesurudur. Babası Horasan Valisi Davut beydir. Babasının ölümü üzerine Alp Aslan onun yerine Vali olmuştu İki sene sonra amcası Tuğrul bey öldü ve vasiyeti üzerine Alp Aslan 1063 te hükümdar oldu Hükümdarlığa geçince ilk işi kendine isyan eden akrabalarından bazı emirleri mağlûp etmek oldu. Bu arada onları ele geçirdiği halde af ile muamele etmiştir.

1064 senelerinde ceddi Selçuk'un mezarını ziyaret maksadı ile Ceyhuna geçerek Buharâ ve Harzem taraflarını elde etti.

Bir sene sonra da Gürcistan ve Kafkasya taraflarıyle daha sonra Musul, Diyarbakır ve Halep taraflarını ve Anadoluya dönerek Kayseri ve Sıvası aldı. O sırada Bizans Rum imparatorluğu tahtında Odoksiya isminde bir kadın bulunuyordu Alp Aslan tehlikesini görünce bu tehlikeyi önlemek ve beraber hüküm sürmek üzere Diyojenis Romanus adlı cesaretiyle tanınmış birini tahtına geçirdi. Diyojenis birkaç yüz bin askerle Alp Aslan'ın üzerine yürüdü. Alp Aslan kırk bin süvari ile Malazgirtte Rum imparatorunu karşılıyarak ordusunu perişan etti. Kendisini esir aldı (1071). Fakat Türklüğe yakışır bir mertlikle onu fidye ve cizye vermek şartıyle affetti. Memleketine gönderdi. Fakat o esnada Bizans imparatorluğunun başına başka biri geçtiği için eski imparator dönüşte muharebeye ? mecbur olmuş ve yakalanarak gözleri çıkarılmak suretiyle öldürülmüştü.

Alp Aslan bu galibiyet üzerine Ceyhun tarafına geçmiş ve orada bir kale muhafızı tarafından öldürülmüştür. Buna sebep te Alp Aslan'ın bu muhafızı bir kabahatından dolayı cezalandırılması emrini vermesidir. Öldüğü zaman kırk yaşında idi. Dokuz sene hüküm sürebilmiştir. Bağdattaki Nizamiye medresesini kuran meşhur (Nizamülmülk) Alp Aslan'ın veziri idi.

⁂

ATTİLA — (395 - 453) Büyük Hun İmparatorluğunun en şöhretli hükümdarıdır. Babası henüz sağken kendisi Roma'ya giderek orada bir müddet kalmış ve onların lisanlarını, siyaset ve askerlikteki bilgilerini öğrenmiştir. Amcasının ölmesi üzerine kardeşi Buda ile birlikte müştereken imparatorluğun başına geçmiştir. Fakat kendisi Asya seyahatinde iken Buda'yı askerler öldürdükleri için Attilâ dönüşünde yalnız başına Hunların imparatoru oldu. (422).

Hükmü altındaki memleketler Tuna boyundan Çin hududuna kadar uzanıyordu. Merkezi ise şimdiki Budapeşte civarındaki Etzelburg ismi verilen mevkide idi.

Büyük imparator Attilâ Asya ve Avrupanın büyük bir kısmını fethederek kendi ülkesine ilâve etmişti. Attilâ'nın asıl maksadı bütün Çin'i diğer taraftan tekmil Avrupayı alarak insanların o zaman bildikleri bütün dünyaya hâkim olmaktı. Fakat evlendiği gece öldüğü için bu plânını tahakkuk ettirememiştir. Garp lisanlarında dahi hakkında birçok yazılar, efsaneler, trajediler, operalar yazılmıştır. Avrupalılar çok korktukları Attilâ'ya (Allahın belâsı) adını vermişlerdir. Buna rağmen Attilâ fethettiği memleketlerin halkına dokunmamış, onlara kötülük etmemiş hattâ onları himaye etmiştir. Attilâ'ya şarklılar (Atlı Han) da derler.

Eğlenceli sayfa

— Niçin ağlıyorsun Ercan?
— Ağabeyimin okulu tatil oldu, benimki olmadı.
— Hayret doğrusu!
Öyle şey olur mu?
— Tabii. Ben daha okula gitmiyorum ki...

HOH-HOH'UN MACERALARI

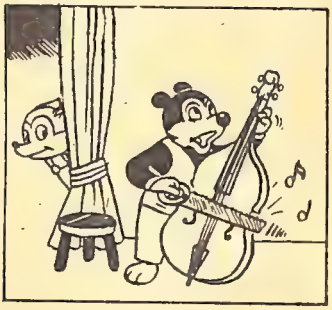

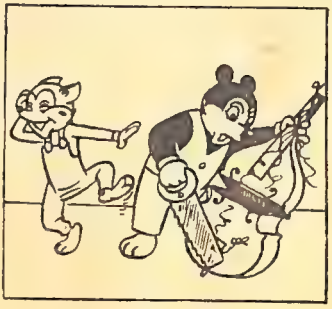

İKİ RESİM ARASINDAKİ BEŞ HATAYI BULUNUZ!

İki arkadaş konuşuyorlar:

— Sen sır saklıyabilir misin?

— Tabiî...

— Öyleyse söyleyim. En yakın arkadaşım sensin. Biraz paraya ihtiyacım var.

— Üzülme, ben bunu hiç duymamış gibi yaparım.

Mustafa — Yıldırım, oyun oynamaya gelmiyor musun?

Yıldırım — Hayır, Aritmetik ödevimi iyi yapması için babama biraz yardım edeceğim.

★

Beş altı tane çocuğu bir gezinti yapmaları için otomobile bindireceklerdi. Çocukların arasında bir kavga çıkınca kavgaya karışmayan bir çocuğa sordular :

— Ne oluyor? Niçin anlaşamıyorlar?

— Erol pencerenin yanında oturmayı aklına koymuş. Aksiliğe bakın ki Ahmet oraya oturdu!...

★

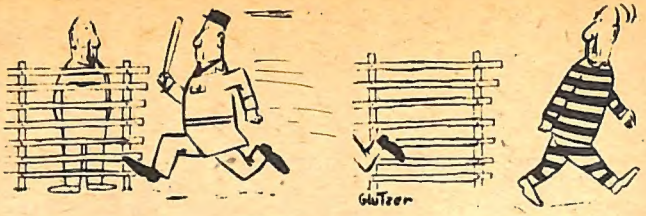

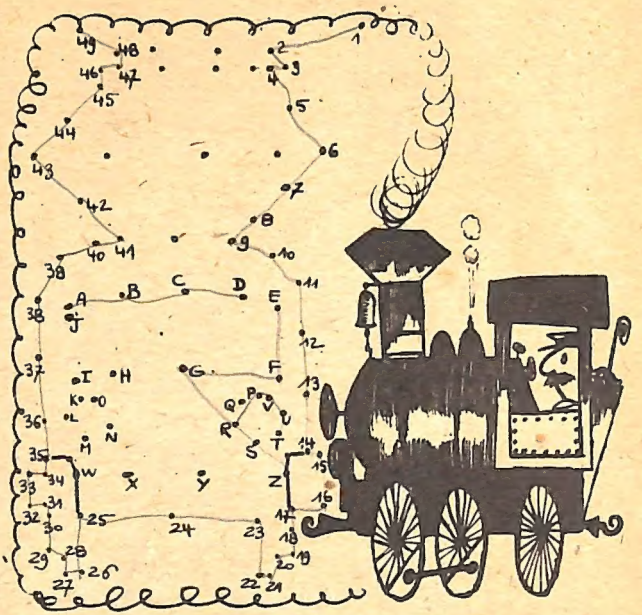

ÖNCE 1'DEN 49'A KADAR RAKAMLARI SONRA A'YI J'YE, K'YI O'YA, P'Yİ V'YE; W'Yİ Z'YE DAHA SONRA 48'İ 2'YE, 47'Yİ 4'DE, 41'İ 9'A, 43'Ü 6'YA, C'Yİ 6'YA BİRLEŞTİRİNİZ. LOKOMOTİFİN AMACINI BULACAKSINIZ!

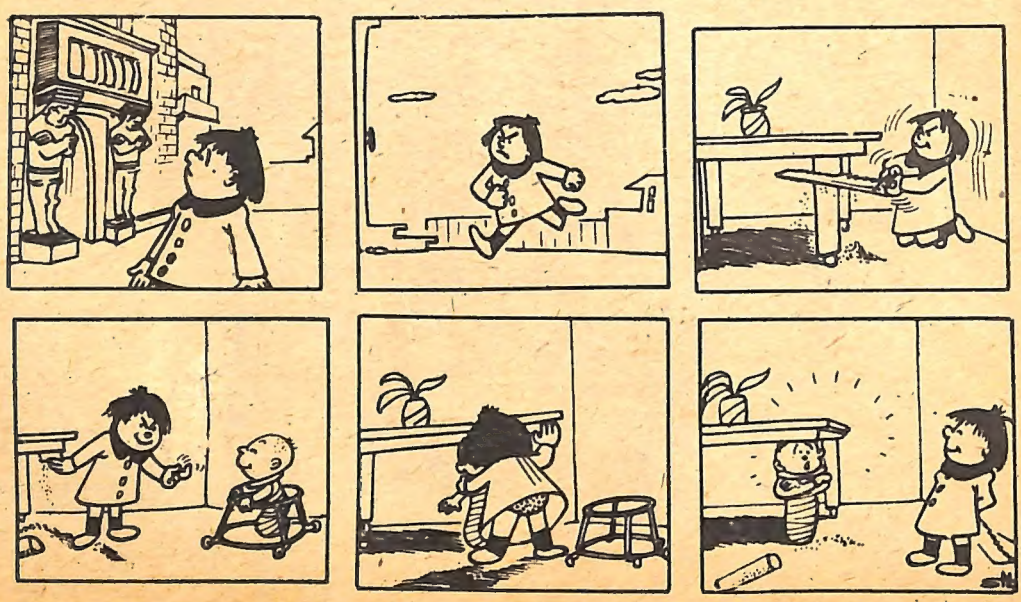

BİR BİRİMİZİ TANIYALIM

PİRAYE GAZETECİ

PERVİN GAZETECİ

MURAT ÇOLAKOĞLU

NERİMAN Ş. ÖZER

GÜLDEN ÇOLAKOĞLU

TURAN TİNAZ

B. SAMİ GÜNSAV

BİLLUR GÜNSAV

NİLGÜN GÜLÂL

NİLÜFER KAYNAŞ

KÜÇÜK KARDEŞLER İÇİN

İLKÖNCE NUMARALARI 1DEN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK? SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

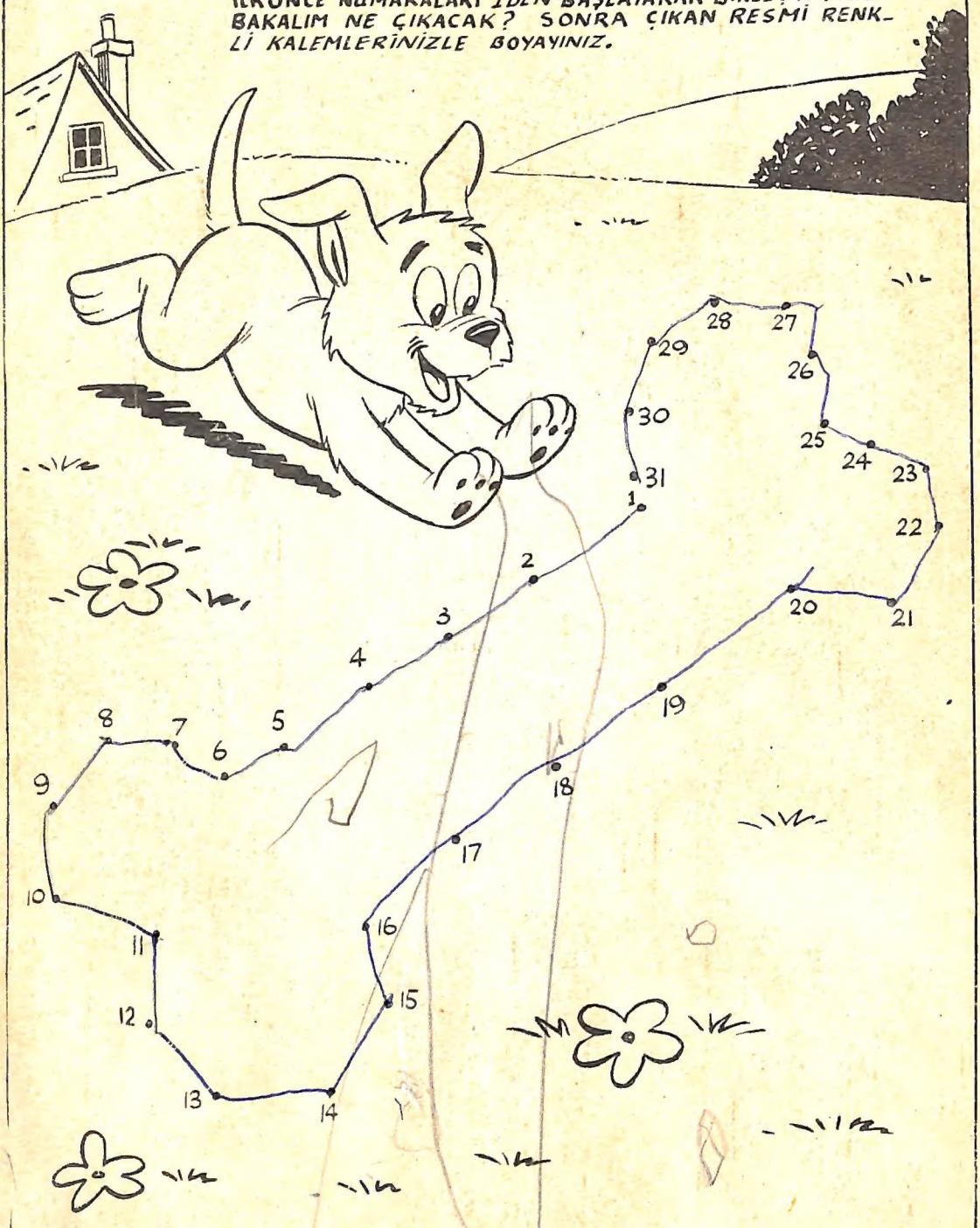

ÇOCUK YUVASI TÜRK TİCARET BANKASI'NIN BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

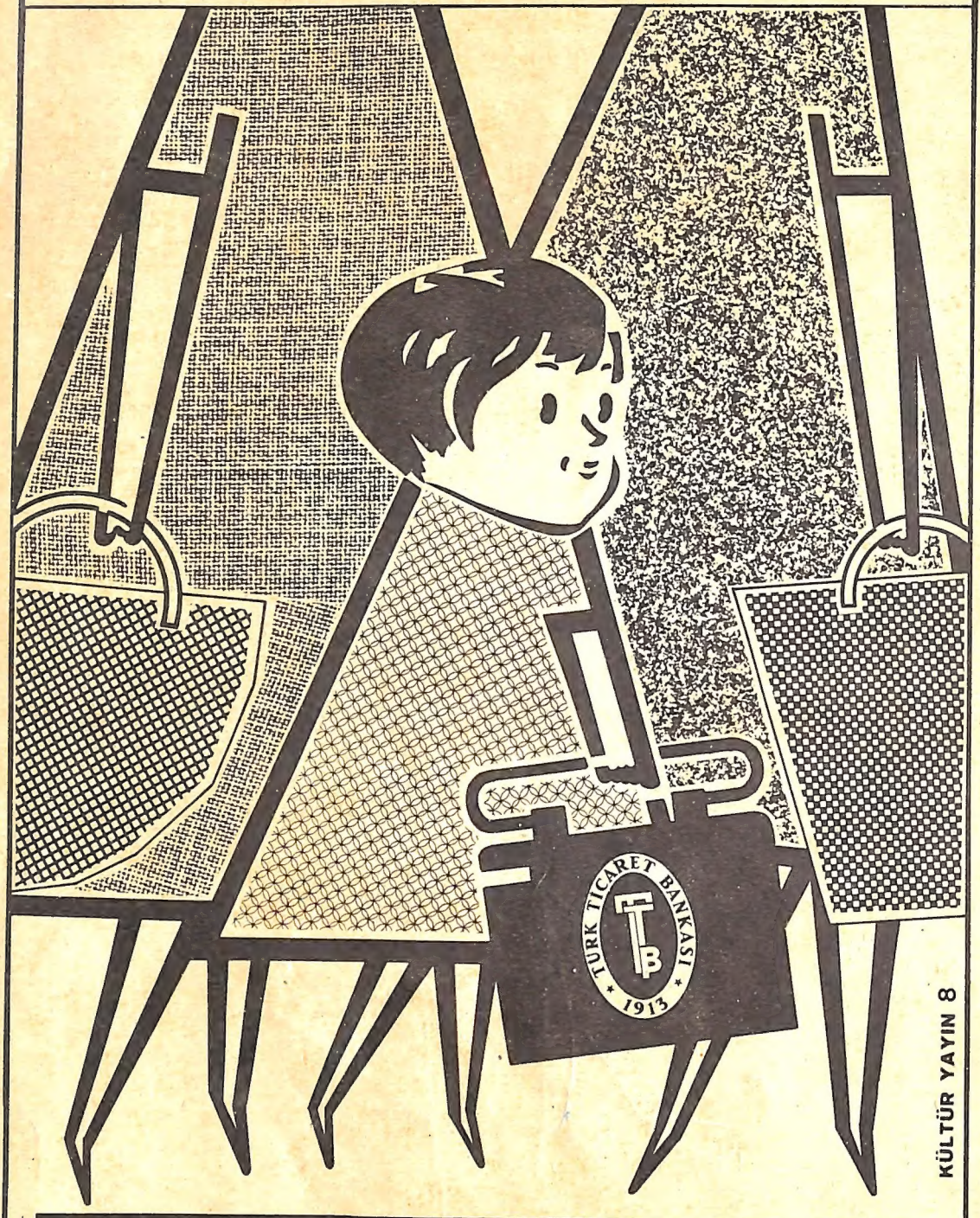

KÜLTÜR YAYIN 8

TÜRK TİCARET BANKASI